

1839

Fimmtudaginn 6. október 1994.

Nr. 11/1991.

**Ólafur Ásgeirsson og**

**Ingvar Ásmundsson**

(Hilmar Ingimundarson hrl.)

gegn

**Þrotabúi Ingólfs Óskarssonar**

(Hróbjartur Jónatansson hrl.)

**og gagnsök**

Kaupsamningur. Afsláttur. Matsgerð.

### **Dómur Hæstaréttar.**

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Garðar Gíslason og Gunnlaugur Claessen og Ingibjörg Benediktsdóttir, settur hæstaréttardómari.

Aðaláfrýjendur skutu máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 8. janúar 1991. Þeir krefjast aðallega sýknu af öllum kröfum gagnáfrýjanda, en til vara, að kröfur hans verði lækkaðar. Þá krefjast þeir málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Gagnáfrýjandi skaut málinu til réttarins með stefnu 14. mars 1991. Var þess krafist, að allar kröfur gagnáfrýjanda í héraði yrðu teknar til greina og að honum yrði tildæmdur málskostnaður úr hendi aðaláfrýjenda í héraði og fyrir Hæstarétti. Við munnlegan flutning málsins breytti gagnáfrýjandi kröfum sínum á þann veg, að hinn áfrýjaði dómur yrði staðfestur. Þá krefst hann málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Málavöxtum er lýst í hinum áfrýjaða dómi.

### **I.**

Í greinargerð sinni í héraði áskildu aðaláfrýjendur sér rétt til að óska dómkvaðningar matsmanna til að meta hæfilega lækkun kaupverðs vegna atvika, sem þar var nánar lýst. Ekki létu þeir þó verða af því, þótt til þess gæfist nægur tími undir rekstri málsins í héraði. Taldi héraðsdómari réttilega, að málið væri vanreifað, að því er varðar ætlað tjón aðaláfrýjenda.

Eftir uppkvaðningu héraðsdóms hafa aðaláfrýjendur hlutast til um dómkvaðningu tveggja matsmanna til að meta bætur eða afslátt

af kaupverði vegna kaupa þeirra á Sportvöruverslun Ingólfs Óskarssonar. Hinn 13. september 1991 voru þeir Agnar Gústafsson hæstaréttarlögmaður og Magnús Guðjónsson húsasmíðameistari dómkvaddir til að framkvæma hið umbeðna mat. Matsgerð þeirra, dagsett 21. janúar 1992, hefur verið lögð fyrir Hæstarétt. Telja matsmenn, að ástæðu minni veltu verslunarinnar, eftir að kaupendur tóku við rekstri hennar í febrúar 1988, megi að verulegu leyti rekja til gjaldþrots Ingólfs Óskarssonar, enda þótt orsakanna sé ekki að öllu leyti að leita þar. Er matsmenn komu fyrir dóm 14. september 1994, lýstu þeir yfir, að þeir teldu kaupendurna hafa haft mun minni reynslu af rekstri verslunar en Ingólfur Óskarsson hafði og það hafi ef til vill haft áhrif á veltu verslunarinnar. Enn fremur taldi annar matsmanna verslunarreksturinn hafa verið aukastarf hjá kaupendum. Niðurstaða matsmanna er sú, að hæfilegar bætur eða afsláttur af kaupverði teljist nema einni milljón króna miðað við verðlag á kaupsamningsdegi.

Á fundum, er matsmenn héldu með lögmönnum aðila 6. og 13. nóvember 1991, mótmælti lögmaður gagnáfrýjanda dómkvaðningunni og væntanlegu mati sem allt of seint fram komnu. Í greinargerð sinni fyrir Hæstarétti ítrekaði gagnáfrýjandi enn fyrri mótmæli sín. Að auki telur hann ályktanir matsmanna ekki standast og að ekki hafi verið vandað til matsins sem skyldi. Af þessum ástæðum telur hann ókleift að leggja matið til grundvallar dómi.

Ekki hafa komið fram skýringar á því, hvers vegna mat, sem aðaláfrýjendur töldu þörf á þegar í upphafi málaferla þessara, fór ekki fram, áður en héraðsdómur var lagður á ágreiningsefnið. Er ljóst, að þau gögn, sem hér um ræðir, var aðaláfrýjendum í löfa lagið að færa fram í héraði. Þegar til þessa er litið svo og þess, að fullnægjandi rökstuðning skortir fyrir niðurstöðum matsmanna, sbr. nú 63. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, verður matsgjörð þessari gegn andmælum gagnáfrýjanda enginn gaumur gefinn við úrlausn málsins.

## II.

Aðaláfrýjendur reisa kröfur sínar meðal annars á því, að beinlínis hafi um það samist milli þeirra og Ingólfs Óskarssonar, að hinn síðarnefndi skyldi tryggja versluninni kaup á svonefndum Puma-

íþróttavörum, en Ingólfur seldi þær í heildsölu á þessum tíma og hugðist gera það áfram. Sala á þessum vörum í smásölu hafði verið veigamikill þáttur í rekstri verslunarinnar. Hefur Ingólfur fyrir dómi staðfest framburð aðaláfrýjandans Ingvars Ásmundssonar að þessu leyti. Ingólfur missti hins vegar heildsölumboð fyrir þessar vörur um líkt leyti og kaup aðaláfrýjenda á verslun hans voru gerð og gat ekki efnt loforð sitt um þetta. Hafa aðaláfrýjendur borið, að þetta hafi valdið tímabundnum erfiðleikum í rekstri verslunarinnar, og verður sá framburður þeirra lagður til grundvallar dómi. Þykja þeir af þessari ástæðu eiga rétt til afsláttar úr hendi gagnáfrýjanda, sem telst hæfilega ákveðinn 200.000 krónur. Að öðru leyti hefur aðaláfrýjendum ekki tekist að sýna fram á, að þeir eigi rétt til afsláttar eða skaðabóta úr hendi gagnáfrýjanda vegna viðskipta þeirra.

### III.

Með vísan til forsendna héraðsdóms ber að lækka kröfu gagnáfrýjanda vegna hlutdeildar hans í áföllnum vöxtum af yfirteknum veðskuldum, fasteignagjalda og símakostnaðar um 167.912 krónur samtals. Þá verður miðað við gjaldfellingu á eftirstöðvum kaupverðs 18. október 1989, svo sem gert er í hinum áfrýjaða dómi.

Það athugast, að gagnáfrýjandi hefur ekki borið það fyrir sig, að skilyrði 1. mgr. 32. gr. þágildandi gjaldþrotalaga nr. 6/1978 um upphafstíma gagnkröfu til skuldajafnaðar við kröfu þrotabús séu ekki uppfyllt. Með þeirri athugasemd er staðfest niðurstaða héraðsdóms um það atriði.

### IV.

Með vísan til þess, sem að framan er rakið verða kröfur gagnáfrýjanda miðað við kaupsamningsdag teknar til greina þannig:

|                                                 |                |                    |
|-------------------------------------------------|----------------|--------------------|
| Höfuðstóll .....                                | kr.            | 818.298            |
| – vextir, fasteignagjöld og símakostnaður ..... | kr.            | 167.912            |
| – afsláttur .....                               | kr.            | 200.000            |
|                                                 | <u>Samtals</u> | <u>kr. 450.386</u> |

Af þessari fjárhæð telst afborgun 1. september 1989 nema 90.077 krónum. Verðbætur á þá fjárhæð miðað við þann dag nema 28.799

krónum, og vextir á verðbættan höfuðstól skuldarinnar fyrir tíma-bilið 20. febrúar 1988 til 1. september 1989 nema 36.300 krónum. Aðaláfrýjendum ber samkvæmt því að greiða 155.176 krónur með dráttarvöxtum frá þeim degi til greiðsludags. Eftirstöðvar höfuðstólsins, 360.309 krónur, nema 18. október 1989 með verðbótum 485.810 krónum. Við það bætast vextir frá 1. september 1989, 2.555 krónur. Ber aðaláfrýjendum því einnig að greiða 488.365 krónur með dráttarvöxtum frá 18. október 1989 til greiðsludags.

Rétt þykir, að aðaláfrýjendur greiði gagnáfrýjanda samtals 130.000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

#### D ó m s o r ð:

Aðaláfrýjendur, Ingvar Ásmundsson og Ólafur Ásgeirsson, greiði in solidum gagnáfrýjanda, þrotabúi Ingólfs Óskarssonar, 155.176 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla laga nr. 25/1987 frá 1. september 1989 til greiðsludags og 488.365 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla laga nr. 25/1987 frá 18. október 1989 til greiðsludags.

Aðaláfrýjendur greiði in solidum gagnáfrýjanda 130.000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

#### **Dómur bæjarþings Reykjavíkur 6. nóvember 1990.**

Mál þetta, sem tekið var til dóms að loknum munnlegum málflutningi 9. október 1990, hefur Hróbjartur Jónatansson hrl., kt. 270458-5649, Skeifunni 17, Reykjavík, skiptastjóri f. h. þrotabús Ingólfs Óskarssonar, kt. 010241-3409, Skógarhlíð 6, Reykjavík, höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, birtri 9. og 18. október 1989, á hendur Ólafi Ásgeirssyni, kt. 201147-2559, Suður-götu 66, Hafnarfirði, og Ingvari Ásmundssyni, kt. 100734-3709, Fýlshólum 8, Reykjavík.

Endanlegar dómkröfur stefnanda eru þær, að stefndu verði in solidum dæmdir til að greiða stefnanda 980.749 kr. með 40,8% dráttarvöxtum á ári frá 1. september 1989 til 1. október 1989, en með 38,4% dráttarvöxtum á ári frá þeim degi til stefnubirtingardags, en með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla l. nr. 25/1987, samanber l. nr. 67/1989, frá þeim degi til greiðslu-dags.

Þá krefst stefnandi málskostnaðar [...].

Endanlegar dómkröfur stefndu eru aðallega, að þeir verði sýknaðir af

öllum kröfum stefnanda, en til vara, að kröfur stefnanda verði stórlega lækkaðar.

Til þrautavara krefjast stefndu, að þeim verði einungis gert að greiða stefnanda 401.077,60 kr. og að gefa út skuldabréf til stefnanda, samanber c-lið kaupsamningsins um Klapparstíg 40, að fjárhæð 490.978,80 kr.

#### *Málsatvik.*

Hinn 20. febrúar 1988 gerðu stefndu Ingólfi Óskarssyni kautilboð, að fjárhæð 6.500.000 kr., í verslunarrekstur og verslunarhúsnæði Sportvöruverslunar Ingólfs Óskarssonar að Klapparstíg 40 í Reykjavík. Gengið var að tilboðinu.

Samkomulag varð um, að tveir kaupsamningar væru gerðir, og voru þeir báðir undirritaðir 23. febrúar 1988. Annars vegar var samningur um kaup stefndu á verslunarhúsnæði á jarðhæð og geymsluskúr í húsinu nr. 40 við Klapparstíg ásamt öllu tilheyrandi fyrir 4.000.000 kr., hins vegar samningur um kaup stefndu á verslunarrekstrinum fyrir 2.500.000 kr. Tilheyrandi kaupunum voru allar innréttingar og flest áhöld og innanstokksmunir, einnig viðskiptavild verslunarinnar. Undanskilið var nafnið Sportvöruverslun Ingólfs Óskarssonar, en kaupendum var heimilt að nota það til áramóta 1988/1989. Seljandi skuldbatt sig til að beina tilteknum viðskiptasamböndum til kaupenda.

Kaupverð hins síðarnefnda svo og kaupverð lagers gerðu stefndu að fullu upp með afhendingu skuldabréfa.

Kaupverð fasteignarinnar var gert upp með víxlum, að fjárhæð 1.100.000 kr., og yfirtöku veðskulda, að fjárhæð 2.081.702 kr. Eftirstöðvarnar, 818.298 kr., skyldu stefndu greiða með skuldabréfi, verðtryggðu samkvæmt láns-kjaravísitölu. Bréfið skyldi bera 4% vexti á ári frá 20. febrúar 1988 og greiðast á 5 árum, í fyrsta sinn 1. september 1989.

Seljandi tók að sér að greiða tilteknar veðskuldir, og varð að samkomulagi, að skuldabréfið yrði ekki afhent, fyrr en hann hefði staðið við þá skuldbindingu. Afsal til stefndu var þó gefið út samdægurs. Uppgjöri vegna opinberra gjalda og vaxta af áhvílandi lánum var ekki lokið við afsalsgerð, þótt slíkt sé staðhæft í afsali, og er ekki enn lokið.

Ingólfur Óskarsson rak einnig á þessum tíma heildverslun með íþróttavörur og hafði einkaumboð á Íslandi fyrir Puma-vörur. Stefndu keyptu ekki heildverslunina og Puma-umboðið, en Ingólfur Óskarsson lofaði að selja stefndu Puma-vörur í heildsölu.

Bú Ingólfs Óskarssonar og einkafirma hans, Sportvöruverslunar Ingólfs Óskarssonar, voru tekin til gjaldþrotaskipta 8. mars 1988, og tók þrotabú hans við öllum réttindum og skyldum þrotamanns samkvæmt ofangreind-

um samningum. Áhvílandi veðskuldum, sem stefndu eru óviðkomandi, hefur verið létt af fasteigninni.

Fljótlega eftir að bú Ingólfs Óskarssonar hafði verið tekið til gjaldþrotaskipta, breyttu stefndu nafni verslunarinnar.

### *Málsástæður og lagarök.*

Af hálfu stefnanda er talið, að halda beri aðskildum kaupum stefndu á verslunarhúsnæðinu annars vegar og verslunarrekstrinum hins vegar.

Grundvöllur málsóknarinnar af hálfu stefnanda er skuldabréf, að fjárhæð 818.298 kr., sem stefndu skyldu gefa út til greiðslu á eftirstöðvum kaupverðs fasteignarinnar. Þar sem stefndu hafi vanefnt kaupsamninginn, sé hið fyrirhugaða skuldabréf gjaldfallið samkvæmt efni sínu.

Stefndu hafi ekki kvartað undan galla á hinni seldu fasteign og ekki lýst sérstökum kröfum vegna samnings þessa eða annarra viðskipta við Ingólf Óskarsson til þrotabús hans í kjölfar innköllunar til skuldheimtumanna.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að stefndu hafi ekki sýnt fram á, að hin selda fasteign sé svo gölluð, að það geti heimilað þeim að halda eftir, í formi afsláttar ellegar skaðabóta, hluta af eftirstöðvum kaupverðsins. Því beri stefndu að reiða fram eftirstöðvar kaupverðsins í samræmi við efni hans.

Varðandi kaupsamninginn um verslunarreksturinn er af hálfu stefnanda talið, að stefndu hafi ekki sýnt fram á, að þeir hafi verið útilokaðir frá þeim viðskiptasamböndum, sem Ingólfur Óskarsson lofaði að beina til þeirra. Þá hafi þrotamaður selt íþróttafélögum varning í smásölu með söluskatti, en afsláttur hafi verið veittur, og hefðu stefndu átt að geta stundað slík viðskipti áfram.

Því er haldið fram af hálfu stefnanda, að stefndu hafi ekki leitt í ljós, að þeir hafi orðið fyrir tjóni, og eins skorti sönnun fyrir fjárhæð hugsanlegs tjóns.

Þá telur stefnandi, að ákvæði kaupalaga nr. 39/1922 gildi um kaupsamninginn um verslunarreksturinn, og með vísan til 52. gr. hefðu stefndu fyrirgert mótbáruðrétti sínum með því að tilkynna ekki þegar í stað um það, sem þeir töldu áfátt.

Stefndu kveða, að stefnandi hafi ekki mótmælt, að vegna fyrrgreindra viðskipta beri þrotabúinu að greiða þeim eftirgreindar fjárhæðir:

- a) hlutdeild í áföllnum vöxtum af veðskuld á 1. veðrétti við Verslunarbanka Íslands, að höfuðstól 150.449,09 kr., frá 23. 3. 1988,
- b) símareikning, dags. 26. 4. 1988, 2.626,70 kr.,
- c) eldri fasteignagjöld, dags. 15. 4. 1988, 5.118 kr.,
- d) fasteignagjöld frá 1. 1. 1988 – 20. 2. 1988, 9.718 kr.

Stefndu telja, að þá tvo kaupsamninga, sem þeir gerðu við þrotamann 23. febrúar 1988, beri að skoða sem eina heild. Þeim sé rétt að bera upp fyrir þrotabúi Ingólfs Óskarssonar hverja þá mótbáru gegn gildi samningsins, sem snerti atvik, er fyrir hendi voru við samningsgerðina. Stefndu telja, að í þessu sambandi geti stefnandi í engu öðlast betri rétt en þrotamaður sjálfur hafði.

Stefndu fullyrða, að þrotamaður hafi við samningsgerðina með ólögmætum og saknæmum hætti leynt þá fjárþroti sínu. Afleiðingar gjaldþrotsins fyrir stefndu hafi verið þær, að seld viðskiptavild hafi verið einskis virði, nafnið Sportvöruverslun Ingólfs Óskarssonar hafi ekki nýst stefndu, og þrotamaður hafi ekki getað beint viðskiptasamböndum til stefndu.

Stefndu telja, að söluskattsskýrslur vegna ársins 1987 og hreyfingalisti vegna ársins 1986 hafi verið ákvörðunarástæða varðandi kaupverð verslunarrekstrarins. Síðar hafi komið í ljós, að söluskattsskyld heildsala þrotamanns til íþróttafélaga hafi verið færð inn á söluskattsskýrslur fyrir árið 1987 til viðbótar söluskattsskyldri smásölu. Velta smásöluverslunarinnar hafi því verið mun minni en þrotamaður gaf stefndu upp við kaupin, og hefði þrotamaður þannig með ólögmætum hætti haft áhrif á stefndu.

Þá er því haldið fram af hálfu stefndu, að fullgildur uppgjörssamningur hafi orðið til með lögmönnum aðila 5. maí 1989.

Stefndu vísa til ógildingarreglu 36. gr. l. nr. 7/1936 máli sínu til stuðnings, en telja, að ákvæði kaupalaga nr. 39/1922 eigi ekki við um samninga aðila.

Prautavarakrafa stefndu er reist á því, að aðeins séu gjaldfallnar tvær afborganir af hinu óutgefna skuldabréfi og að stefndu verði aðeins dæmdir til að greiða þær afborganir og til að gefa út skuldabréf fyrir eftirstöðvunum.

#### *Forsendur og niðurstaða.*

Óumdeilt er í máli þessu, að stefndu hafa ekki enn innt af hendi eftirstöðvar kaupsamnings um verslunarhúsnæði að Klapparstíg 40, er greiða skyldi með skuldabréfi, að fjárhæð 818.298 krónur.

Af framburði þrotamanns fyrir dómi og hinu samþykktu tilboði stefndu má ráða, að stefnukrafan og kröfur stefndu varða efndir á tveimur samningum, sem í raun eru hluti af sömu samningsgerð. Kröfur stefndu um sýknu og til vara um, að kröfur stefnanda verði stórlega lækkaðar, verður að skilja sem gagnkröfur til skuldajafnaðar.

Með vísan til 1. mgr. 32. gr. l. nr. 6/1978 fá stefndu komið að gagnkröfum í málinu. Skýra verður tímaskilyrði ákvæðisins í samræmi við tilgang þess þannig, að því sé aðeins ætlað að koma í veg fyrir skuldajöfnuð, þegar aðilaskipti hafa orðið að kröfu á hendur þrotamanni á síðustu þremur mánuðum fyrir frestdag.

Sú staðreynd liggur fyrir í málinu, að bú Ingólfs Óskarssonar var tekið til gjaldþrotaskipta, skömmu eftir að þrotamaður undirritaði kaupsamninga við stefndu. Protamaður bar fyrir dómi, að hann hefði ekki upplýst stefndu fyrir eða við samningsgerðina um slæman fjárhag sinn og yfirvofandi gjaldþrot.

Stefndu hafa ekki krafist riftunar eða ógildingar á samningum sínum við þrotamann. Fallist er á með stefnanda, að málsástæður stefndu, byggðar á 36. gr. l. nr. 7/1936, séu of seint fram komnar.

Lesi má út úr varnargögnum málsins, að stefndu telja sig eiga skaðabóta-eða afsláttarkröfu á hendur stefnanda, vegna þess að þrotamaður hafi með saknæmum og ólögmætum hætti leynt þá fjárþroti sínu og gefið þeim rangar upplýsingar við samningsgerðina.

Stefndu hafa ekki tiltekið fjárhæðir þessara gagnkrafna og enga tilraun gert til að meta til fjár það tjón, sem þeir telja sig hafa orðið fyrir, eða þá verðryrnun, sem þeir telja, að orðið hafi á hinu selda. Í greinargerð áskilja stefndu sér rétt til að óska dómkvaðningar matsmanna til að láta meta hæfilega lækun kaupverðs. Stefndu hafa þó ekki látið verða af að renna slíkum stöðum undir gagnkröfur sínar.

Telja verður kröfur stefndu að þessu leyti verulega vanreifaðar. Framan-greindar mótbárur stefndu geta þegar af þeirri ástæðu hvorki leitt til sýknu né lækkunar á dómkröfum stefnanda, og er því hafnað kröfum stefndu, sem á þeim byggjast.

Með breyttri kröfugerð hefur stefnandi fallist á, að hlutdeild í áföllnum vöxtum af veðskuld á 1. veðrétti að Verslunarbanka Íslands hf., að fjárhæð 150.449,09 krónur, og fasteignagjöld, að fjárhæð 14.836 krónur, komi til frádráttar eftirstöðvum kaupverðs. Stefnandi hefur hins vegar ekki fallist á kröfu stefndu um greiðslu á hluta af símareikningi frá 26. apríl 1988, að fjárhæð 2.626,70 krónur.

Með framlagningu dóm skjals nr. 20 þykja stefndu hafa fært sönnur á, að sá hluti símareiknings, sem stefndu krefjast greiðslu á, sé vegna símanotkunar í mánuðunum desember 1987 og janúar og febrúar 1988. Þar sem í 7. gr. kaupsamnings um verslunarreksturinn er tekið fram, að seljandi greiði afnotagjöld af síma til afhendingardags, ber að draga fjárhæðina frá kröfum stefnanda, enda aðeins 8 dagar eftir af febrúar, þegar afhending fór fram, og ekki kostur á nánari sundurliðun símareiknings.

Samkvæmt 5. gr. kaupsamnings aðila um verslunarhúsnæðið skyldi þrotamaður gera upp við stefndu vexti af áhvílandi lánum og fasteignagjöld miðað við afhendingardag og greiða í síðasta lagi við undirritun afsals. Þar sem afsal var undirritað 23. febrúar 1988, án þess að uppgjör færi fram, og kröf-



ur stefndu á hendur þrotabúinu gjaldféllu við uppkvaðningu gjaldþrotaráðsúrskurðar 8. mars 1990, þykir rétt, eins og málum er háttað, að vextir, fasteignagjöld og hluti af símareikningi, sem stefndu greiddu vegna þrotamanns í mars og apríl 1988, samtals að fjárhæð 167.911,79 krónur, komi til lækkunar á höfuðstól skuldabréfs þess, sem stefndi skyldi gefa út. Þykir sú niðurstaða styðjast við gögn málsins og rúmast innan kröfugerðar stefndu.

Samkvæmt þessu lækka eftirstöðvar kaupverðs í 650.386,21 krónu. Gjaldfallin afborgun af hinu óútgefna skuldabréfi 1. september 1989 reiknast samkvæmt því 224.117,87 krónur, þar af verðbætur 41.587,51 króna og samningsvextir 52.453,11 krónur. Ógreiddar eftirstöðvar 1. september 1989 reiknast 686.659,02 krónur, þar af verðbætur 166.350,04 krónur.

Engin ákvæði eru í kaupsamningi aðila eða afsali um gjaldfellingu á eftirstöðvum kaupverðsins, og af hálfu stefnanda var ekki gerð krafa eða áskilnaður um gjaldfellingu fyrr en með birtingu stefnu 9. og 18. október 1989. Verður því að miða gjaldfellingu eftirstöðva kaupverðsins við 18. október 1989.

Samkvæmt framansögðu ber stefndu in solidum að greiða stefnanda afborgun 1. september 1989, 224.117,87 krónur, ásamt dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla l. nr. 25/1987 frá 1. september 1989 til greiðsludags, einnig eftirstöðvar óútgefins skuldabréfs, 686.659,02 krónur, ásamt verðbótum samkvæmt kaupsamningi frá 1. september til 18. október 1989, sem nema 14.881,16 krónum, og 4% ársvöxtum af samtölu eftirstöðva og verðbóta, 701.540,18 krónum, frá 1. september til 18. október 1989, en með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla l. nr. 25/1987 af sömu fjárhæð frá þ. d. til greiðsludags.

Eftir úrslitum málsins og með hliðsjón af atvikum öllum þykir hæfilegt, að stefndu greiði stefnanda 90.000 krónur í málskostnað, og beri málskostnaðarfjárhæð dráttarvexti samkvæmt III. kafla l. nr. 25/1987 að liðnum 15 dögum frá dómsuppsögu til greiðsludags.

Sigurður T. Magnússon, settur borgardómari, kvað upp dóm þennan.

#### D ó m s o r ð:

Stefndu, Ólafur Ásgeirsson og Ingvar Ásmundsson, greiði in solidum stefnanda, þrotabúi Ingólfs Óskarssonar, 224.117,87 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla l. nr. 25/1987 frá 1. september 1989 til greiðsludags og 701.540,18 krónur með 4% ársvöxtum frá 1. september 1989 til 18. október 1989, en með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla l. nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags.

Stefndu greiði in solidum stefnanda 90.000 krónur í málskostnað, og beri málskostnaðarfjárhæð dráttarvexti samkvæmt III. kafla l. nr. 25/1987 að liðnum 15 dögum frá dómsuppsögu til greiðsludags.

Dómi þessum ber að fullnægja innan 15 daga frá lögbirtingu hans að telja að viðlagðri aðför að lögum.

---